

ПЪРВИ СЕПТЕМВРИ-НАЧАЛО НА ЦЪРКОВНАТА НОВА ГОДИНА

По времето, когато израилският народ влязъл в обетованата земя, Господ заповядал хората отделно да празнуват всяка петдесета година; и не само те да участват в празника, но и слугите и добитъкът им; даже самата земя, където се поселили израилтяните, било заповядано да се оставя да почива, да не се оре и засява, да не се събират нито класове, нито лозови, нито градински плодове: всичко това се предоставяло за храна на бедните, а също и на зверовете и птиците. За това в Моисеевите книги е написано следното: *"затръбете с тръба по цялата ваша земя; и осветете петдесетата година и обявете свобода по земята на всичките ѝ жители... не сейте и не жънете онова, което израсте само на земята",* и не обирайте посветените (на Бога) по нея, но *"да се хранят сиромасите от твоя народ, а с останалото след тях да се хранят полските зверове; тъй прави и с лозето си и с маслините си"*. В тази петдесета година се опрощавали всички дългове на длъжниците, освобождавали се робите, и всеки човек внимателно следял себе си да не прогневи Господа с някакъв грях и да не наскърби ближния си. Това била година на всеопрощаване и очистване от грехове.

Този петдесетгодишен кръг, по повеление на Господа, се разделял на седем годишни седмици (тоест седем пъти по седем години) и всяка седма година се наричала събота или покой. За това чрез Моисей Господ дал следната наредба:

"шест години засявай нивата си и шест години режи лозето си и прибирай плодовете им; а в седмата година нека бъде събота почивка на земята, събота Господня; нивата си не засявай и лозето си не режи... Ако кажете: какво ще ядем през седмата година, когато не ще сме сеяли, нито прибирали произведенията си? Аз ще пратя върху ви благословението Си през шестата година" и ще умножа житата, но *"докле не узреят произведенията и, ще ядете от старото"*. Всички тези години, в които Господ установил празнична почивка и за хората, и за земята, също започвали, по повеление на Господа, от месец септември. *"Възвестете казал Господ годината за почивка в седмия месец"*, тоест през септември, тъй като септември е седмият месец, считано от март, първия месец от сътворението на света.

Но годината започвала от първи септември не само по ветхозаветния, но и по езическия индиктион. За този индиктион се разказва следното.

Когато Август, след като победил Антоний и Клеопатра, управляващи Египетската страна, и станал единовластен над цялата вселена, то, за по-удобно събиране на данъците от всички страни, той установил индиктион на петнадесет години. Този индиктион Август разделил на три периода от пет години, така че в продължение на целия индиктион три пъти, веднъж на всеки пет години, да се събират данъците. Този закон бил издаден най-вече за отдалечените области на държавата, в които ежегодното събиране на данъците било затруднено, тъй като събраните данъци и след пет години едва успявали да стигнат до столицата Рим. Всеки петгодишен период се наричал "луструм", тоест "светло", защото, давайки кесаревото Кесарю, хората в това време се отдавали на веселие и палели свещи. Народът не изнемогвал от данъците, защото те били неголеми и поносими,

и се плащали доброволно. Индиктионът продължавал петнадесет години по следната причина. В първите пет години плащали данък с желязо и мед, които се използвали за изработване на мечове, копия, шлемове, щитове, брони и всякакво друго оръжие; във вторите пет години се събирал данък от сребро за заплата на войската; а в третите пет години в Рим донасяли злато за украсяване на идоли. Като завършили петнадесетгодишния кръг на индиктиона, започвали следващия и първата година от индиктиона наричали нова година. Този обичай бил установен от първи септември, защото именно на този ден била извоювана победа над Антоний и било провъзгласено единовластие на Август.

Светата Църква също установила обичай да празнува началото на индиктиона на първи септември. Това било установено, тъй като в това време, когато в Иудея и в цялата вселена се празнувало новолетието, нашият Господ Исус Христос дошъл в Назарет, където бил възпитан. Това станало в събота, а в този ден иудеите имали обичай да се събират в синагогата и да прекарват времето си в четене на пророческите книги. Господ, "по обичая Си", също влязъл в синагогата и застанал сред учителите. Подали Му книгата на пророк Исаия; и Той, отваряйки книгата, намерил мястото, където било написано: *"Духът на Господа Бога е върху Мене, защото Господ Ме помаза да благовестя на бедни, прати Ме да изцелявам съкрушени по сърце, да проповядвам на пленени освобождение, на слепи проглеждане, да пусна на*

свобода измъчените, да проповядвам благоприятната Господня година". (Ис. 61:1-2)) И като затворил книгата и я дал на слугата, Той започнал да говори, че прочетеното пророчество се е изпълнило върху Него, че Той е истинският Месия, пратен от Бога Отца за спасението на хората и обновлението на живота им. *"И всички Му засвидетелстваха това, и се чудеха на богатите Му думи, които излизаха от устата Му"*.

Празникът на новолетието бил установен от светите отци на Първия Вселенски събор в Никея. Това станало по времето, когато цар Константин Велики, след като победил Максенций, просветил вселената със светлината на благочестието, изкоренил идолските празненства, освободил Христовата вяра от тежките гонения и установил свои индиктиони. Тогава светите отци установили да се празнува новолетието, като начало на християнската свобода, за възпоминание на Христовото посещение в иудейската синагога в този ден и проповедта Му за благоприятната Господня година. Оттогава и ние празнуваме първия ден на септември. Но това вече е празник не на Ветхий Завет, а на новата благодат.

Жития на светиите, преведени на български език от църковно-славянския текст на Чети-минеите ("Четъи-Минеи") на св. Димитрий Ростовски.

от www.pravoslavieto.com

СЪОБЩЕНИЕ

В храма може да се закупи новия
Православен календар- за 2016 година,
издание на Българската патриаршия.
НА МНОГАЯ ЛЕТА!

ПОЗНАВАМЕ ЛИ ДЕТЕТО СИ

Темата за децата и тяхното възпитание е наболял, много родители срещат трудности във възпитанието и общуването с децата си. Надяваме се със статията на Сисанийски митрополит Павел, която ще представим в два поредни броя да бъдем от помощ.

Ако има нещо, на което всички сме били свидетели, то това е крахът на детското възпитание, който се дължи не на липса на желание у родителите (горко им, ако е така), а на факта, че много често нашите методи за

възпитание показват нещо много трагично - а именно, че не познаваме кои са нашите деца, колкото и странно да звучи това. Думата „възпитание“ идва от глагола "αὔω", което означава вода. Актуалният въпрос е дали реално

знаем къде искаме да отведем децата си, какви искаме да станат, дали имаме ясно разбиране и път. На практика възпитанието се оказва едно пътуване, но реално не натам, където искаме да ги отведем. Обичам много децата и повече от 30 години съм близо до тях и като свещенослужител, и като преподавател, и като директор на училище с много проблеми, като така имах възможността да общувам с децата, а и досега общувам с тях. Изпитвам особена радост, но и много голяма надежда, когато влизам в клас да говоря с децата – деца, които днес са считани за бунтари, неукротими, и оставам поразен и трогнат, когато виждам същите тези деца да внимават с вниманието на дете, на което разказваш приказка. Това показва тяхната жажда за истината, показва, че всъщност много пъти децата ни не знаят много важни неща, които всъщност искат да знаят. Винаги ще си спомням спонтанната реакция на една ученичка от гимназията, която вдигна ръка и каза:

- Отче, тия работи, които ни говорите, защо никой не ни ги казва?

Защото, ако очакваме това от нашето семейство – в най-тесен или широк кръг, ще си останем с чакането... Наистина ме впечатли нейната спонтанна реакция, нейната потребност да изрази това, което чувстваше, и впечатлението, което ѝ направи чутото. От друга страна ме впечатли това, че тя беше стигнала до гимназията, без да е чула нещо от всички тези неща, които са определящи за нейния живот. Нека направим една кратка разходка из реалността с няколко красноречиви примера.

Ако се огледаме наоколо, ще видим колко бичове измъчват децата ни. Да говорим ли за наркотиците – тази голяма чума? Да говорим ли, че имаме петнайсетгодишни деца, които започват да пият редовно? Сецам се за беседата на един

преподавател, който в тази връзка каза, че децата, които на 15 години започват да се наливат така с алкохол, на 35 години с почти математическа точност ще починат. Разбира се, ако не спрат. Да говорим ли за престъпните групи от непълнолетни? За тяхното агресивно поведение? За проблемната връзка, която имат с училището? Данните гласят, че в Гърция 57 % от учениците, които минават през общностите за отказване от наркозависимостта, прекъсват училище на 15-годишна възраст и пак се забъркват в наркотиците. И това като последица от факта, че 41,2 % от учениците смятат училището за добро, но в гимназията, през този кризисен преход, само 14 % оценяват положително училището. Защо ли? Защото детето всъщност чувства, че не получава това, което иска, че много пъти умът му се измъчва, но цялата образователна система не докосва неговото сърце, душа и битие.

Също така човек вижда как се забавляват младите хора и нямам предвид безпокойствието на родителите. Казвам го от гледна точка на учениците, които ми казват:

- Отиваме в някое нощно заведение сами и си тръгваме още по-самотни.

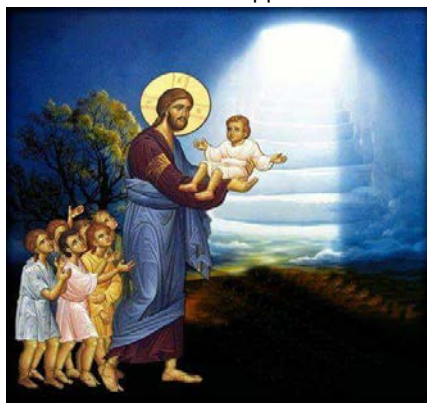
С други думи, дори и те самите не са доволни от това, което преживяват, когато в даден момент се замислят сериозно. От друга страна, липсата на общуване, затруднението в общуването между децата е въпрос, който те поставят многократно:

- Отче, съществуват ли днес истински приятели? – ме питат.

- Жал ми е за вас дори само за това, че ме питате! Защото да ме питате това, означава, че нямате.

Смятам, че всичко тръгва от проблемите въкъщи, от неправилното общуване в семейството. От друга страна, нека продължа с големия брой аборти, част от които са в ученическа възраст. Въпросът е, как това дете утре ще бъде уравновесено в живота си, когато не след дълго съвестта безмилостно ще го изобличава? Защото никой не може да се скрие от съвестта си. И когато понякога в паниката стигаме до прибързани решения, нищо не може да спре съвестта, когато именно тя се съпротивлява. Това се дължи и на чувството за изоставеност, което младите изпитват, именно защото влизат в зрелия живот с такова наследство. Броят на пропадналите бракове и особено сред младите хора е впечатляващ. Когато човек наблюдава млади двойки, той

предварително е убеден, че те ще се разведат и това е въпрос на време. Когато той вижда как израстват младите хора и как се учат да се отнасят един към друг, той е убеден, че те ще претърпят крах в брака си. И тъй като това са въпроси, които ме интересуват, няма да скрия, че в случаите, в които се замислих, не се излъгах нито един път, не защото съм пророк, а защото се научих да наблюдавам. Когато виждаш празни души, хора, които нямат какво да си кажат помежду си, можеш да предвидиш отношенията им. Прави впечатление, че младите съпрузи много пъти след първите месеци от брака слагат телевизора между тях, защото вече няма какво да си кажат.

Затова, ако се огледаме, няма как да не забележим тези тревожни явления, които карат всички ни да се замислим. Още по-песимистично обаче е, че тези, които се определят като специалисти, всъщност не разбират в какво се състои същността на проблема и не само това, а поставят и други препятствия за децата, които понякога искат да се замислят върху причините за тези проблеми. От проучванията в Гърция съм забелязал, че една голяма част от младите хора демонстрират много ценно и похвално доверие и към Църквата, и към семейството, и към армията. И идват възрастните, например журналистите и определят този избор на децата като консервативен завой, т. е. младите хора били консервативни. Разбира се, резонен е въпросът – какво би означавал прогресът? Кой би бил прогресивният завой в поведението им? Нима отричането на семейството? Или на вярата? Или на мястото, където си се родил и където живееш? Не обаче в контекста на национализма, а на това, че отечеството е нашата майка, чийто въздух сме дишали и чието слънце ни е стопляло, че сме свързани с него.

Следователно, доверието към ценностите е условие и предпоставка за живота, но се явяват някои пропаднали хора, които обаче имат власт и

държат средствата за осведомяване, и започват да критикуват саркастично такива младежи. Защо ли?...

Не си дават сметка, че младите хора стигат до тези решения през своята болка, защото са пострадали и то дори в собствените си домове. Има деца, които са загубили усмивката в собствения си дом и чувстват необходимост да създадат друго семейство. В крайна сметка въпросът е дали истински познаваме децата си? Какво означава да попитаме „Колко добре човек може да познае детето си, за да може да му даде и добро възпитание?“ Когато веднъж поставих този въпрос като заглавие на една беседа, организаторката ми каза:

- А, много хубава тема!

Аз ѝ отвърнах:

- Само дето няма да чуете нищо от това, което очаквате!

Тя се учуди и ми каза, че тогава ще очакват с още по-голямо нетърпение. Казах ѝ, че, когато питаме, „Колко добре познаваш детето си“ и впоследствие какво възпитание ще му дадем, обикновено се обръщаме към психологията и очакваме да чуем нещо за детската психология. Казах го на нея, казвам го и на вас. Днес изобщо няма да говоря за психологията на детето, а ще говоря за онтологията на детето, защото всяка една психология се крепи върху нея. Колко добре познаваме детето си, кое е то или колко не го познаваме? Как е устроено детето? Коя е неговата антропологична идентичност? Преди да ви отговоря, ще отворя скоба. Споменах за бича на наркотиците, няма да говорим сега по тази тема, ще задам обаче един въпрос: Защо опитите за излекуване на децата от наркотичната зависимост са неуспешни? Защо броят на децата, които действително се отказват от тази зависимост, е нищожен, ако го съпоставим с усилията и борбата, които се водят? В Гърция и тук се изразходват огромни финансови средства. Стотици хора водят битка, но резултатите са много нищожни за толкова голямо усилие. Затова възниква въпросът: „Защо, по каква причина? Децата не знаят ли, че името на тази игра е „Смърт“? Не мисля, че има човек, който да не знае това и въпросът става още по-болезнен, а именно – защо тогава избират смъртта?“

В крайна сметка, да не би ние да сме тези, които ги оставяме без подкрепа? Или да не би да започваме неправилно тяхното лечение и с

погрешен поглед към тяхната онтологична същност?

Ще се върна към един факт, който е известен на децата. Когато правим водосвет в училище, се чете евангелския откъс за Иисус, когато бил на 12 години в храма. Това е новогодишният евангелски текст, който завършва така: "Иисус пък преуспяваше в мъдрост и възраст и в любов пред Бога и човеците" (Лука 2:52). Когато веднъж правих водосвет в едно училище и казах две думи на децата, един просветен директор им каза:

- Децата, след това, което ви каза о. Павел, аз ще отпращам към вас само едно пожелание – да растете като Христос – в мъдрост, във възраст и в благодат! Защото повечето от вас, по инициатива на семейството ви и на училището, растете само в мъдрост и във възраст. Растете в интелектуалното познание и на ръст. Децата, ако вашият ум се нуждае от знание, ако тялото ви има нужда от храна, вашата душа има нужда от Божията благодат. В противен случай ще станете непълноценни хора.

И тук възниква въпросът, вярваме ли наистина, че нашите деца имат душа? Преди малко попитах коя е онтологията на нашето дете. Разбира се, това е онтологията на човека. Кой е човекът, питам отново, вярваме ли наистина, че децата ни имат душа? Защо питам ли? Защото това, което правят повечето родители за ума на децата си, го виждам и знам. Да научат четмо, чужди езици, всичко. Това, което родителите правят за тялото на

детето си, го виждам и даже не рядко прекаляват. Опитвам се да видя обаче какво правят за душата на децата си и трябва да ви кажа, че не виждам да правят нещо - разбира се, болшинството от тях; не правят нищо до такава степен, че вече се питам: да не би дълбоко в себе си да не вярват, че децата им имат душа? Проблемът е много сериозен и се обяснява със задънената улица, до която стигаме. Трябва да ви кажа, че тук се сбъскваме с един много важен проблем и смятам, че трябва вече публично да го поставим. Съществува съществено разногласие между някои психолози и психиатри и Църквата. Какво е разногласието? За първата група душата е свързана с нервната система, като това разбиране е белязало дълбоко всички усилия, които се полагат в борбата с наркотиците и затова те се оказват и ще се оказват безуспешни. Стигнах дотам да казвам:

- Покажете ми как отглеждате децата си днес, за да ви кажа дали ще вземат наркотици утре!

Някой ме попита:

- Отче, не сте ли краен?

Аз му отвърнах:

- И аз това се опитвам да се убедя. Но колкото повече се доближавам до реалността, толкова повече се опасявам, че не съм се излъгал!

Отново ще подчертая: всичко, което сега слушате, е резултат от дългогодишен опит, общуване, контакт и обсъждане с децата.

продължава в следващия брой

автор Павел Йоану, митрополит на Сисанио
<http://www.dveri.bg>

ЕНОРИЙСКИ ЖИВОТ

ПЦДОН

За втора поредна година Сдружение Отвори очи участва на Панаира на занаятите в Морската градина на Варна (01 - 21 август). Всички артикули, които предлагаме - икони, пана от мозайка, рисувано стъкло - са направени от младежи, които участват в програмата за рехабилитация на Православен център за духовно обгрижване на наркозависими в кв. Аспарухово.

Сдружение Отвори очи изказва своята благодарност на Дирекция Превенции, Община Варна, за финансовата помощ, с която всички тези прекрасни предмети са изработени.

Ежегодно Сдружение Отвори очи реализира проекти за обучение на наркозависими, участващи в терапевтичната ни програма. През последните години, участниците преминават през обучения по иконопис, стенопис, грънчарство и ръчна изработка на различни сувенири. Част от трудовата ни терапия е изработката на икони и други предмети на изкуството.

Закупувайки икона или сувенир, изработени в Православния Център за духовно обгрижване на наркозависими, Вие:

1. Се сдобивате с изделие с особена стойност;
2. Подпомагате осигуряването на бюджета за нашата дейност;
3. Въздействате положително върху мотивацията на участниците в програмата.

За да направите запитване и/или поръчка, потърсете ни на следните телефони: **052 370 550** и **0879 113 069**; или ни пишете на pcdon2004@gmail.com.

от <http://otvoriochi.org>

Артикули изработени от младежите в центъра

СОЦИАЛНА КУХНЯ ПРИ ХРАМ „СВ. ЦАР БОРИС“

От близо една година по Божията милост в храм „Св. Цар Борис“ всяка неделя след Св. Литургия се раздава топла храна на нуждаещите се хора от квартала, както разбира се и на самите енориashi. За благочестивото дело тази близо година помагаша много хора. Пръв готвач бе майстор Христо от квартал Галата. След това щафетата бе поета от майстор Румен. От месец май за приготвянето на храната отговорност пое Милена Ковчазова. По Божий промисъл много хора помагат всичко това да се случва. Газта, с която се приготвя храната е дарение от фирма „Газко“. Десетки други са дарителите, някои от

вярващите също се включват в заготовката на храната.

Тази дейност е отворен процес и всеки, който иска може да помага. Уповаваме се на Бога, това дело да бъде съхранено и разширено, за да бъдат изпълнени думите на Спасителя, че „гладен бях и ме нахранихте“.

Всеки, който иска да помогне в това добро дело, с труд, продукти или пари може да се свърже с Велико Димитров- тел: 0895 79 44 41.

автор Велико Димитров

*ХЛЯБЪТ, КОЙТО СИ ДАЛ НА ГЛАДНИЯ, В ПОСЛЕДСТВИЕ ЩЕ ТИ ДОНЕСЕ СТОКРАТНА ПОЛЗА.
(СВ. ВАСИЛИЙ ВЕЛИКИ)*

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ "СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ" СЪОБЩЕНИЕ

ЗАНЯТИЯТА ЗА НОВАТА УЧЕБНА ГОДИНА ЗАПОЧВАТ НА **20 СЕПТЕМВРИ**
(след света Литургия)

РЕДОВНИТЕ ЗАНЯТИЯТА ПРЕЗ ГОДИНАТА ЩЕ СЕ ПРОВЕЖДАТ:

* за деца от 5 до 7 годишна възраст от
10:45 до 11:15 часа

* за деца от 8 до 16 годишна възраст от
11:30 до 12:30 часа

О Б Я В А

Църковното настоятелство при храм „Св. цар Борис-Михаил“, гр. Варна, кв. Аспарухово, организира за учебната 2015/2016 година, **курс по математика** за ученици от 6-ти и 7-ми клас. Занятията ще се провеждат всяка събота и ще траят 2 учебни часа. Курсът ще бъде изцяло с практическа насоченост-подобряване уменията за решаване на задачи. Входящото ниво на знания на участниците ще бъде проверено с тест на **19.09.2015 година(събота) от 10.00 часа** в рамките на 60 минути и ще се проведе в сградата на неделното училище при църковния храм „Св. цар Борис-Михаил“. Според нивото на представяне, ще се сформират групите, които ще се състоят от 5 до 8 човека.

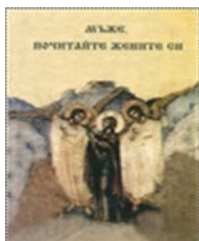
Цената за 2 учебни часа е 5.00 лв.

Телефони за контакти: Свещеник Добромир Георгиев - 0899050060
Учител по математика - Дечко Дяков - 0898687746

НОВИ КНИГИ В БИБЛИОТЕКАТА

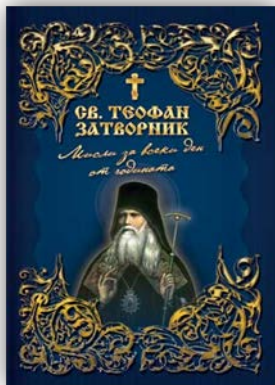

„МЪЖЕ ПОЧИТАЙТЕ ЖЕНИТЕ СИ“, автор свещеник В.Певцов

“От множеството проблеми, помрачаващи днес нашия живот, ще се спрем на тези беди и болести, гибелни за нашето общество, които произлизат не някъде отвън, а се коренят в

нашите собствени души и зависят преди всичко от самите нас. Ще поговорим за нашите семейни неуредици. Или по-конкретно - за тези мъчителни, които принуждават най-близките си хора да страдат - собственото си семейство, за тези мъченици и мъченички, които ги е постигнала такава участ - да търпят тези страдания. Човешкото общество се състои от семейства, и всички беди в семейството се отразяват на цялостното общество.”

„МИСЛИ ЗА ВСЕКИ ДЕН ОТ КАЛЕНДАРА“, автор Св. Теофан Затворник

Книгата излиза с благословението на Сливенския митрополит Иоаникий, който е и неин богословски редактор. В предговора към изданието Негово Високопреосвещенство дядо Иоаникий отбелязва: „Светоотеческата мисъл, към която попада и свети Теофан, е много нужна в нашето съвремие. Надявам се, че християните ще приемат с любов тези важни разсъждения. Това ще ги улесни в тяхното ежедневие, защото доста е на всеки ден злобата му (Мат. 6:34), а тези кратки, но ясни наставления, вярвам, ще бъдат от полза. Слава Богу, че тези ценни разсъждения са достигнали до нас, защото те ще подпомогнат нравственото и духовното издигане на православните християни“.

ПРЕДСТОЯЩО

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

14 ОКТОМВРИ- СВ.ПЕТКА ТЪРНОВСКА

Св. Параскева (Петка) е особено обичана и почитана светица в много поместни църкви. На нея са посветени и много храмове.

Преподобната Параскева (Петка) Епиватска Българска, живяла в X-XI век (чествана на 14 октомври). Тя била родом от Епиват (Тракия) от родители българи. Животът ѝ и посмъртните чудеса вдъхновено е описал св. патриарх Евтимий. От 1238 г. до падането под турско робство светите ѝ мощи са почивали в църквата "Св. Петка Търновска" във Велико Търново. След вековни странствания през 1641 г. те били положени в катедралата в Яш (Северна Румъния) и са днес място на поклонници от цял свят.

Внимание! Вестникът съдържа текстове от Священото Писание и икони. Не го използвайте за домакински и други нужди!

Енорийски лист „С нами Бог“ се издава с благословението на Варненски и Великопреславски митрополит Йоан.

Адрес на храм „Св. Цар Борис
Михаил“

Гр. Варна, кв. Аспарухово, ул.
„Места“ 38 а

<http://sveticarboris.net//>

Свещеници в храм „Св. Цар Борис“

свещеноиконом Добромир Георгиев **0899 050060**
протоиерей Георги Фотакиев **0898 470439**
свещеник Ясен Керчев **0896 778675**